

Mail sendt til Støttegruppen 8. april 2010:

Takk for en fin minnemarkering!

Hei, og takk for en fin minnemarkering i går, både på Akershus-kaien og Sjøfartsmuseet!

Jeg er en av de overlevende og har klart meg ganske bra etter ulykken. Jeg kan hente frem minner fra de skjebnesvangre minuttene på båten, oppleve desperasjonen, lukten av brannrøyken og skrikene påny og allikevel klare å legge inntrykkene tilbake i hodet - og leve med dem. Takket være at jeg overlevde sammen med mitt reisefølge og tilbrakte mye tid sammen med dem etter ulykken fikk jeg bearbeidet mange sterke inntrykk gjennom å snakke, snakke, snakke og snakke om dem - sammen med noen som hadde opplevd det samme. Dette gjorde at vi var med på å ta initiativ til å starte støttegruppen. I ettertid kan jeg også si at det var en god terapi å være med i styret i støttegruppen i de første årene.

Utrolige 20 år er gått siden tragedien skjedde og like utrolig er det at det fortsatt henger mange ubesvarte spørsmål i luften. Først når disse spørsmål er besvart vil det være mulig å sette en slags sluttstrek for den urett som er begått overfor de som omkom, de pårørende og de overlevende. Med "urett" mener jeg at ulykken ikke er fullstendig etterforsket og de svar som kan være mulig å gi ikke er funnet. Vi snakker muligens også om norgeshistoriens største, uoppklarte drapssak. (Det var rystende å høre fortellingen fra den svenske brannsjefen i går!)

Det heter seg at sannheten alltid kommer for en dag. Jeg håper det vil skje også i denne saken, slik at pårørende og overlevende kan finne en slags fred med seg selv og komme videre i livet. For min egen del kommer jeg aldri til å glemme det som skjedde.

Jeg vil takke dere for den innsats dere legger ned i arbeidet for Støttegruppen og ønsker lykke til i det videre arbeidet.

Med takknemlig hilsen

Pål

(Publisert i sin helhet med tillatelse fra avsender. Formatet er endret for publisering på vår hjemmeside, K.E.S.)